

BERNARD MINIER

SESTRY

Ljndeni

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh, Tma a Noc

Sestry

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Sestry – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BERNARD MINIER

SESTRY

BERNARD MINIER

SESTRY

Lindeni

Mojim deťom

*V dvadsiatich rokoch sme verili v tento svet,
ktorý bol len našou budúcnosťou.*

Pierre MICHON

*V nejakej časti svojej osobnosti všetci nosia
viditeľné stigmy tej fyziologickej fatálnosti,
akou je vražda... Nie je to vôbec úchylka mo-
jej mysle, nemôžem však urobiť ani krok, aby
som nenarazil na vraždu, hoci ju nevidím
tlieť pod mihalnicami, ani necítim záhadný
kontakt rúk, ktoré sa natahujú ku mne...*

Octave MIRBEAU,
Záhrada múk

ÚVOD (1988)

Sestry

Pred nimi sa rozprestieral obrovský, nekonečný les...

Bolo pol jedenástej, vlažný júnový večer, čo sa nechcel ponoriť do noci. Hoci tá už zvíťazila, ale ešte nie celkom. Celkom nie. Čoraz väčšmi sa stmievalo; no ešte sa v polotieni dala rozlíšiť jemná mozaika lístia – ako vyblednutý farebný koberec, biele, nehmotné škvrnky maličkých kvetov rozosiaych v tráve ako popkorny, ich bledé ruky a nejasne sa črtajúce svetlé šaty, vlajúce ako fantómy. Pod stromami bola úplná tma a nedalo sa nič vidieť. Pozreli sa na seba, usmiali sa, no ich hladné a zapálené dievčenské srdcia bili prirýchlo a prisilno. Prechádzali medzi kmeňmi dubov a gaštanov, zišli po miernom svahu k údoliu s papradami. Držali sa za ruky. Nezavial ani najmenší vánok, ani lístie nezašumelo, medzi stromami vládla dokonalá tíšina. Les pôsobil mŕtvo. Kdesi na vzdialenej čistine zaštekala na dvore gazdovstva pes, potom prešla po ceste motorka, stratila sa za zákrutou a zanechala dym z výfuku. Jedna mala pätnásť a druhá šestnásť – no vyzerali ako dvojčatá. Rovnaké vlasy farby mokrého sena, rovnaká úzka tvár s veľikánskymi očami, rovnaká vyháknutá postava... Nepochybne boli pekné; dokonca krásne – svojím spôsobom, až *bizarným*. Áno, *bizarným*. V ich pohľade aj v hlase bolo čosi nepríjemné. Preletel netopier a dotkol sa vlasov tej, ktorá sa volala Alice. Ticho zjokla.

BERNARD MINIER

- Psst! – ozvala sa staršia sestra Ambre.
 - Nič som nepovedala!
 - Skríkla si.
 - Neskríkla!
 - Ba, skríkla! Bojíš sa?
 - Nie!
 - Klameš! Určite sa bojíš, sestrička!
 - Povedala som ti, že nie! – bránila sa mladšia ešte takmer detským hláskom, no pokúšala sa hovoriť dôrazne. – Len som sa prekvapila.
 - A veru by si sa mala báť, – vyhlásila Ambre. – Tento les je nebezpečný, všetky lesy sú také.
 - Tak čo tu robíme? – Alice sa provokačne poobzerala.
 - Nechceš ho vidieť?
 - Pravdaže chcem. Naozaj si myslíš, že príde?
 - Sľúbil to, – vážne odvetila Ambre.
 - Muži niečo sľúbia a potom na to zabudnú.
- Ambre sa zarazila.
- Čo ty môžeš vedieť o mužoch?
 - Viem toho dosť.
 - Pozrime sa!
 - Viem, že ocko spáva so svojou asistentkou.
 - To som ti povedala ja!
 - Viem, že Thomas sa masturbuje.
 - Thomas nie je muž, iba chlapec!
 - Má osemnásť!
 - A čo ďalej?
- Takto kráčali v lesnom tichu a dohadovali sa, ako to robievali už tak dlho od detstva, kam až siahali ich spomienky. V dennom

SESTRY

svetle by boli lepšie vynikli ich odlišnosti: vypuklé Alicino čelo, vzdorovitý výzor a črty, čo sa práve uvoľňovali z detského obalu, na druhej strane Ambrina očarujúca krása, jej už ženské telo, ktoré sa rozvíjalo a priťahovalo pohľady, jasnejšie a výraznejšie črty.

– Prečo by mal prísť? – spýtala sa mladšia sestra. – Preňho sme len dve hlúpe husi.

– Mýliš sa, – urazene odvetila Ambre, keď prechádzali popri starom vyvalenom dube, ležiacom medzi zemolezom.

Jeho korene plné čiernej zeme sa týčili ku hviezdám ako zdvihnuté prsty. Mohutný strom, nad ktorým zvíťazil ten slabší – vietor alebo parazit. Vždy to tak býva: silných nakoniec vždy premôžu slabí.

– Preňho sme niečo iné, – vyhlásila.

Chcelo sa jej dodať: *aspoň ja, pravdaže, ty si len dieťa*, no ovládla sa.

– Aha? A čo sme teda? – Alice zo zvedavosti zvýšila hlas.

– Dve veľmi inteligentné dievčatá, najinteligentnejšie, aké kedy stretol.

– A to je všetko?

– To veru nie...

– A čo iné sme? – s očakávaním sa spýtala Alice.

Ambre zastala, obrátila sa k sestre, oči jej žiarili, zrenice mala rozšírené.

– Pozri sa na mňa, sestrička.

Alice si ju prezrela.

– Pozerám sa, – povedala. – A prestaň ma volať sestrička: som len o rok mladšia.

BERNARD MINIER

- Čo vidíš?
- Šestnásťročnú tínedžerku v čudných bielych šatách, – odsekla.
- Hovorím ti, pozri sa na mňa.
- Pozerám sa.
- Nie, figu vidíš!
- Ambre si rozopla gombík na šatách.
- Kozy, – odvetila Alice už pomalšie.
- Áno.
- Ženské telo...
- Bombové dievča.
- Áno. A čo ešte?
- Neviem...
- Uvažuj!
- Neviem!
- Čo sme my preňho? – Ambre ukázala na knihu, ktorú držala v pravej ruke.
- Obdivovateľky, – ihneď odpovedala Alice a v jej hlase bolo cítiť vzrušenie.
- Presne tak, *obdivovateľky*. A to on zbožňuje. Najmä ak majú prsia a šušku.
- Vykročili a pod nohami im zapraskal suchý konár.
- Nie sme preňho primladé? – spýtala sa Alice. – Veď má tridsať rokov.
- Práve o to ide.
- Ako sa predierali krovím, pomedzi lístie sa vynoril tieň holubníka, ktorý stál uprostred čistinky. Mesiac osvetľoval jeho okrúhle škridlice a bledý kameň, vyzeral ako strážna veža.

SESTRY

– Dve veľmi pekné dievčatá samy v noci s ním. A ktoré ho obdivujú, zbožňujú. Tak to vidí. A preto príde.

– Cíti sa silný, krásny, inteligentný, cool, – pridala sa Alice.

Ambre odhrnula posledné lístie a pred nimi sa ukázal holubník.

– Áno. No my sme inteligentnejšie ako on, však, sestrička?

Pozoroval ich spoza kríkov. Skrytý. Chodili hore-dolu, znervózneli. Začali sa dohadovať. Čoskoro sa urazia a odídu. Končekom jazyka si prešiel po perách a potom po dierke v stoličke vpravo hore, čo sa ozvala v noci, keď ležal v posteli. Uškrnul sa. *Kaz...* No pri pohľade na dve dievčence vystrojené ako na prvé prijímanie sa musel usmiať. Odohnal nočné motýle poletujúce okolo neho a vstal.

– Ambre, poďme preč. Nepríde. Sme tu samy... v tomto lese.

Keď to Alice povedala nahlas, ešte väčšmi sa znepokojila. Také čosi bolo lepšie nevysloviť. A radšej na to nemyslieť.

– Ty sa bojíš, – povedala Ambre.

– Áno, bojím. A čo ďalej?

– Žiadalo sa jej povedať sestre aj ďalšie, zatiaľ nevyslovené obavy: čo ak sa v lese skrýva aj niekto iný? Čo ak naozaj zabudol prísť? Čo ak sa tam potulujú nebezpečné zvieratá? Vedela, že v tomto lese patrili medzi najväčšie zvieratá diviaky, líšky a veveričky. V krovi mohli byť aj nejaké krahulce, žlny a zrejme aj sova myšiarka. Tá práve silno zahúkala – bol to samec a slávnostne sa ohlasoval, možno bol aj v holubníku. Odpovedali mu tri tóny menšej sovy lesnej, ktorá sa mu akoby vysmievala z jeho sovej vážnosti.

BERNARD MINIER

V lese bolo veľa rozličných jazierok, potokov a rybníkov a vo vlažnej júnovej noci sa zovšadiaľ ozývalo krkanie žiab a rosničiek.

– Naozaj si si myslela, že príde? – pokračovala Alice.

– Príde.

No už aj v hlase staršej sestry bolo cítiť nedočkavosť a istú pochybnosť. Mladšej to neuniklo.

– Ešte päť minút, a vraciam sa, – vyhlásila.

– Ako chceš.

– A ty s ním zostaneš sama.

Na to už nezaznela odpoveď.

Odrazu to v blízkom kroví silno zašumelo, akoby zafúkal vietor, ale nebol to vietor, a obidve sa zachveli. Obrátili sa za zvukom.

Z kríkov sa vynorila jeho postava. Odhrnul ešte posledný kónár a pomaly kráčal k nim v bielom ľanovom obleku, nie práve najvhodnejšom na predieranie sa krovím.

– Sledoval si nás? – spýtala sa Ambre.

– Pozoroval som vás... Prišli ste... To je dobre.

Prezrel si ich jednu po druhej.

– To nie sú šaty ako na prvé prijímanie, – usmial sa.

– Našli sme len také, čo sa k tomu najviac približujú, – odvetila Alice.

– Ste nádherné, – ocenil ich. – Naozaj som dojatý, že ste prišli a že ste tomu venovali takú... pozornosť.

Každej podal ruku.

– Sme tvoje najväčšie obdivovateľky, – povedala úprimne Ambre, ukázala mu knihu a stisla mu teplú ruku.

– Tvoje najväčšie obdivovateľky, – presvedčivo zopakovala Alice a stisla mu druhú ruku.

SESTRY

Boli naozaj úprimné. V dvanástich rokoch začali čítať romány pre dospelých plné neznesiteľného násilia, nevidaných šokujúcich scén, vraždenia a zohavenia. Páčilo sa im, že vinníci sa z toho často dostali a obeť nikdy neboli úplne nevinné. V tých románoch panovala predovšetkým dekadentná atmosféra a všetky postavy boli ovládané morbidnými chúfkami, pochmúrnymi pohnútkami a veľmi kreatívnymi perverznosťami. A, pravdaže, bol tam aj sex.

– Viem, – povedal.

V tej chvíli pôsobil dojato, oči sa mu pod dlhými čiernymi mihalnicami zahmlili. V tvári nebol nijako zvlášť pekný, no mal pravidelné črty, ktoré takmer stále vyjadrovali nenásytnosť, čo mohol niekto pokladať za zvodné.

Z ničoho nič sa zdvihol vietor a vysoko v korunách stromov to zašumelo. Obidve sa striasli a on sa ešte viac usmial.

– Slečny sa boja lesných tieňov, – poznamenal.

Bol to citát z Ingmara Bergmana – *Prameň panny*. Pokýval hlavou, tváril sa, že sa obzerá, a zamračil sa.

– Je to také tiché a osamotené miesto.

– Prečo by sme sa báli? – odvrkla Ambre. – Sme predsa s tebou.

– To je pravda, – odvetil.

– A ty si s nami, – pokračovala. – Čo robíš tak neskoro v lese s dvomi šesťnásťročnými dievčatami?

– Pätnásť, – spresnila Alice akýmsi žalujúcim tónom.

– Nič zlé, či nie? – zaironizoval.

Znovu si ich prezeral.

Tentoraz sa zamračil a nevyzeral ako filmový hrdina. Zjavne uvažoval, či tam nebude nejaká pasca. Skúmal okolie.

BERNARD MINIER

– Nieкто vás sledoval?

– Nie, nikto.

– Ste si tým isté?

Ambre sa naňho len usmiala.

– Pozri sa na seba, – začala si ho zrazu doberať. – Muž, ktorý vo svojich knihách opisuje najkrutejšie zločiny, slávny autor krvavých scén, sa bojí dvoch dievčat.

– Nebojím sa, – odvetil zdvorilo.

– No si znepokojený.

– Nie znepokojený, len opatrný.

– Všetci vyjadrujeme svoje emócie rozličnými slovami, no sú to len emócie. Ako si dokázal napísať také strašné, také fascinujúce knihy? – povedala staršia sestra a zahľadela sa mu do očí. – Napísať tak nádherne... *jedovaté* stránky. A vyzeráš tak... *normálne*.

Jeho hlas teraz potemnel ako les. Jeho obyvatelia akoby vycítili panujúce napätie, lebo všetky sovy si odrazu začali odpovedať z jedného stromu na druhý; medzi stromami preskočil jelen, no možno to bola len veverička; krovie sa rozhýbalo – akoby sa náhle celý les zobudil a zvieratá sa pripravovali na nočnú symfóniu, podobne ako sa pred koncertom ladia nástroje v orchestri.

– Nikdy si nepomyslel na to, aby si svoje nápady uviedol do praxe? – spýtala sa Ambre.

– Čože?

– Nuž všetky tie vraždy, mučenie, znásilnenia...

Ohromene sa na ňu pozeral.

– To je len žart, však?

Skúmal jej výraz. Ale nebol to žart.

SESTRY

– Ty si nevieš vôbec predstaviť, ako tvoje knihy na nás pôsobia, – dodala.

Pozoroval ju. Ambre sa k nemu ešte viac priblížila.

– Sme tvoje najväčšie obdivovateľky, nezabúdaj na to, – šepkala a na uchu pocítil jej teplý dych. – Môžeš od nás chcieť *všetko*.

Ten tón a dych na šiji ho vydráždili, zježili sa mu všetky chlpy. Odstúpila a s uspokojením skonštatovala, ako mu potemnel pohľad, takú černosť už videla v mnohých iných pohľadoch. Páčilo sa jej vyvolávať ju. Vytušila jeho vnútorné rozrušenie. Zmanipulovať mužov bolo také ľahké. Až takmer nudné. Nebola na to potrebná ani krása, ani veľká inteligencia. Stačilo len dať im to, čo chceli – ale nie priveľmi rýchlo.

Ani priveľmi často.

– Tak teda? – ozvala sa.

Aj v tej tme videla, ako v tvári očervenel. Premeral si ich. Naširoko sa usmieval, z očí mu sálala dychtivosť a krutosť.

– Ste zlé dievčatá, – povedal.

1993

1

Kde sa našli dve dievčatá v bielom

Mal rád tú chvíľu. Trikrát do týždňa. V lete či v zime. Vyjsť si na vodu a plaviť sa rýchlo ako vietor popri ostrovoch na Garonne. Le Grand Ramier, ostrovy Moulins, d'Empalot. Keď vychádza slnko. Keď sa mesto ešte len prebúdza. Bolo pol siedmej ráno a teplo-mer už ukazoval pätnásť stupňov.

Oblečené mal tmavomodré šortky a biele tričko, sedel vo svojej štíhlej loďke so skrčenými nohami, hornou polovicou tela sa nakláňal dopredu, chrbtom obrátený k prove, a zaberal veslami, čerenie vody pod nimi ho priam hypnotizovalo. Jeho rytmus sa členil na štyri fázy: uviesť plavidlo do pohybu – zatlačiť do nôh a potiahnuť ramenami, vytiahnuť veslá z vody za chrbát, pomaly a pravidelne ohýbať nohy, aby sa nenarušilo kĺzanie, a znovu ich ponoriť do vody. Kľúčová bola plynulosť. Čisté kĺzanie. Mal na to všetky predpoklady: silu, jemnosť, výkon a uvoľnenie. Ten šport zasahoval všetky svaly: chrbát, plecia, ramená, stehná, zadok, brucho... A vyžadoval aj koncentráciu.

Prechádzal popri pravom brehu ostrova Le Grand Ramier so štadiónom a s univerzitným mestečkom na pilotách schovaných medzi stromami. Bol sám na veľkej vodnej ploche, lebo neznášal

veslovanie v skupine. Po ľavej strane asi vo vzdialenosti sto metrov sa nad hrádzou dvíhali vysoké betónové stavby. Bližšie sprava bola hustá vegetácia a vodné ramená, takmer pripomínajúce Louisianu. Jeho štíhla loďka plávala k vysokému komínu petrochemickej továrne AZF natretému nazeleno, ktorý miestni nazývali Zelená veža a ktorý vyplúval do modrej oblohy oblačky dusičnanu amónneho. On bol chemik. Vedel, že granulačná veža v AZF mala byť vybavená čistiacim systémom ako väčšina takýchto veží, ale že to tak nebolo. Združenie Priatelja Zeme nedávno označilo chemickú továreň v strede Toulouse za „tikajúcu bombu“. Bol chemik. Vedel teda, o čom hovorili. Nielenže takéto zariadenie bolo priveľmi blízko obydľí, ale počas prvej svetovej vojny tam vyrábali množstvo pušného prachu a výbušnín. Po vojne dopyt významne opadol a prachárni ostali obrovské zásoby nitrocelulózy, ktoré ponorili do štyroch blízkyh rybníkov medzi riekami Saudrune a Garonne. Podľa posledných správ sú zásoby stále tam. Vo vode. Osemdesiat rokov čakajú, kým si ich niekto všimne. *Dost' prachu na to, aby do povetria vyletel celý okres.* Doteraz sa ešte nikto nezaoberal tým, ako ho neutralizovať. Ako sa za osemdesiat rokov znásobil počet obyvateľstva v okolí?

Vyhol sa továrni a odbočil do pravého úzkeho ramena rieky. Z obidvoch strán ho obklopovali steny rastlínstva, akoby sa pohyboval v kanáli. Ako vždy ho zarazilo ticho a pokoj na týchto miestach. Takmer zbožné ticho. Akoby odrazu opustil mesto a prešiel do paralelného vesmíru. Spomalil. Tú chvíľu mal najradšej. Pri brehu plával nejaký odpad a na konároch viseli plastové vrecká, no inak tam už chýbali len husle a akordeón. A skladba

SESTRY

*Born on the Bayou.*¹ V lete tu bolo možné vidieť haju tmavú, modravé vážky a *cikajúce* žaby – volali ich tak preto, že vyprskli moč, keď ich chytili.

Za stromami sa dali vytušiť budovy, no tu, na vodnom ramene, bol sám. Ďalej sa kĺzal po vode a stále spomaľoval, užíval si tú pokojnú chvíľu, keď ho vtom na pravej strane upútalo čosi, čo tam naposledy nebolo. Dva veľké biele flaky dolu pri kmeňoch stromov. Ako dve obrovské plastové vrecia. Ale to neboli vrecia. Och, nie... Matička skákavá! Tá priesvitná belosť vynárajúca sa z lístia a kríkov, *to boli šaty vejúce vo vetre*. A potom to boli štyri ruky, štyri nohy... a dve hlavy. Ľudské bytosti... Alebo to, čo tam teraz namiesto nich bolo... Srdce mu začalo šialene biť. Veslovanie je výborný šport na srdce, za tie roky získal pozoruhodné aeróbne aj anaeróbne kapacity, no jeho mozog aj tak interpretoval, čo videl, vzápätí vyslal hysterické posolstvo nadobličkám, ktoré začali vo veľkom vylučovať adrenalín. Športovec či nešportovec, to malo za následok tri nevyhnutné fyziologické účinky: zvýšenie pulzu a krvného tlaku, rozšírenie pľúc a nasmerovanie krvi z tráviacej sústavy ku svalom, k pľúcam a mozgu. Všetky reakcie zapísané v pamäti nášho tela s jediným pôvodným cieľom – aby bol náš organizmus schopný utiecť alebo prekonať nebezpečenstvo.

A François-Régis Bercot reagoval.

Najprv spustil veslá kolmo do vody a zatlačil, aby zastavil plavidlo. Potom ich vytiahol z vody, ramená si pritiahol k hrudi, znovu ponoril veslá do vody a natiahol ramená, aby vesloval dozadu k bielym šatám (nech bolo pod nimi čokoľvek).

Zotrvačnosťou sa dokĺzal takmer k ich úrovni.

¹ Creedence Clearwater Revisited, 1998, pozn. prekl.

BERNARD MINIER

Treba povedať, že to, čo uvidel, vôbec neprispelo k ideálnemu fungovaniu jeho metabolizmu. Tie biele šaty sa podobali na rúcha prvoprijímajúcich prepásané šnúrou či možno aj na prosté svadobné šaty a – panebože – pod nimi boli dve dievčatá s dlhými mokrými plavými vlasmi. Posediačky boli pripútané oproti sebe k dvom kmeňom, s bradou na prsiach, vo vzdialenosti asi tri metre od seba, blízko rieky. Okolo hrude mali ovinutý hrubý povraz a tá s dreveným krížom na prsiach mala pod premočenými vlasmi zohyzenú a opuchnutú tvár. Zdvihol sa mu žalúdok, do hrdla mu stúpala žlč. Sklonil sa nad vodu a takmer sa povracal.

Absurdne si povedal, že týmto kanálom prešiel naposledy, ba možno už ani nebude veslovať na tejto prekliatej rieke, dokonca veslovanie zanechá. V každom prípade vedel, že viac nebude môcť prejsť pri týchto stromoch, aby sa mu nevybavil ten obraz. Rozmýšľal, aké monštrum bolo schopné urobiť niečo také, a napriek teplému vzduchu ho striaslo.

Urob niečo... nezostávaj tu...

Kdesi od západu zaznelo hrmenie. Ešte sa chvel, no spamätal sa. Vrátil sa k loďke, na jednej strane vesloval dopredu, na druhej dozadu, v rozčúlení si počínal nešikovne ako začiatočník. Úzky kanál mu v tom nijako nepomohol a tak ľutoval, že nemá kanoe.

Telefón... Čo najrýchlejšie musí nájsť telefón. Vesloval tak rýchlo ako nikdy predtým.

2

Kde sa našiel otec (1989)

Osvietený vrch, pomyslel si mladý muž, keď ho zazrel v slnečných lúčoch. Nevolala sa najbližšia dedina Sion? Otcov dom pôsobil opustene. Väčšina okeníc v miestnostiach na prízemí, do ktorých jeho otec po smrti svojej ženy nevkočil, bola zatvorená, ale na prvom poschodí nie. Vánok pohyboval vrchovcami stromov v lese a zlatistým obilím za domom, ale neprinášal nijaké osvieženie. Obilie ešte celkom nedozrelo, až o mesiac naplno zahučia kombajny a na poliach po nich zostanú oblaky prachu.

Martin Servaz vypol motor na svojom Fiate Panda, otvoril dvere, zišiel na štrk aleje lemovanej storočnými platanmi a nadýchol sa. Kedy tu bol naposledy? Pred mesiacom? Dvoma? *Cítil ju. Tú hrču v bruchu...* Ako hrče srsti, čo vyplývajú mačky. Mal ju vždy, keď sem prišiel, a rokmi sa zväčšovala.

Vykročil k niekdajšiemu farmárskemu obydlIU zaliatemu slnkom. Bolo teplo. Veľmi teplo. Vyzeralo to skôr na zadúšajúce letné popoludnie ako na máj. Po chrbte mu pod tričkom stekal pot.

Pred odchodom sa pokúšal spojiť s otcom, telefonoval mu z fakulty, ale ten sa neozýval. Možno odpočíva po obede – alebo popíja víno. Martin uvidel Renault Clio zaparkovaný na zvyčajnom

mieste pri stodole, kde už vyše desať rokov hrdzaveli poľnohospodárske stroje. Otec nebol roľník, ale profesor francúzštiny.

Strohy profesor, ktorého žiaci uznávali.

To bolo predtým, ako k nim vtrhli dve indivíduá, znásilnili jeho ženu a nechali ju zomrieť.² Teraz sa niekdajší elegantný a štíhly profesor francúzštiny s výzorom mladíka podobal skôr na jedného z tých úbožiakov, ktorí sú pravidelnými návštevníkmi záchytky. Martin ho stadiaľ bol niekoľkokrát zobrať. Jeden žandár bol jeho kamarát zo školy. Kým Martin sa orientoval na štúdium literatúry, jeho priateľ si vybral váženejšiu cestu spojenú so súdnictvom a žandárstvom. Keď Martin prišiel po otca, tváril sa veľmi chápavo. Určite si predstavoval, ako by sa cítil, keby šlo o jeho otca: empatia je často len odvrátenou podobou sebaľútosti.

Pod nohami mu vŕzgal štrk. Obišiel nejaký hmyz, aby ho nezašliahol, a zastal pred drevenými dvermi, z ktorých sa odlupovali zvyšky farby ako zvliekajúca sa hadia koža. Chvíľu váhal, kým ich potlačil. Pánty by boli potrebovali trochu oleja, lebo dvere zavržgali a zvuk sa niesol dovnútra tichého domu ponoreného v tieni.

– Ocko?

Vošiel do chodby, kde aj v lete bolo cítiť potuchlinu a vlhkosť. Ticho, chlad a dispozícia tých miest – to bolo ako zachytenie v priestore a čase, akoby ho nejaká hrozná harpúna vytrhla z prítomnosti, akoby sa mala ukázať mama, usmiať sa naňho teplým hnedým pohľadom. Hrča v bruchu rástla... Zašiel až do kuchyne, jedinej miestnosti na prízemí, ktorú otec ešte používal, s bielymi fajansovými dlaždicami ako v parížskom metre. Tento prázdny, opustený priestor by bol určite očaril každého agenta

² Pozri *Mráz*, XYZ 2015

SESTRY

s nehnuteľnosťami. Martin stisol vypínač. Ešte tam bolo cítiť vôňu kávy a Martin si všimol, že otec ju zasa nechal prihorieť na dne kanvice. Neunúval sa ani otvoriť okná a vyvetrať. Martin si ho predstavil, ako o piatej ráno pije sám vo veľkej miestnosti svoju kávu pod svietiacou holou žiarovkou. Tento zvyk si zachoval, aj keď miesto popoludňajšej kávy zaujal alkohol, často aj pred treťou.

Vypil pohár vody, vyšiel do chodby k vratkému schodisku a dostal sa hore.

– Ocko, to som ja!

Zasa nijaká odpoveď. Len žalostné vrzganie schodov pod jeho krokmi. Ticho panujúce v dome mu dráždilo nervy. Cítil tam takú opustenosť, že mal chuť utiecť.

Na prvom poschodí však predsa niečo začul. Známu hudbu... Mahler... Tóny *C dur* a *a mol* kody *Spev Zeme*, strhujúce záverečné adieu, agonizujúce na jedinom slove *ewig* (večne) *ewig ewig ewig*... opakovanom sedemkrát čistým hlasom Kathleen Ferrierovej pri tichnucich tónoch čelsty. A potom ticho. Bolest', kontemplácia... a ticho. Spomenul si, že sám Mahler sa spytoval, či ľudia po jeho vypočutí nepomýšľajú na samovraždu. A bolo to obľúbené dielo Martinovho otca.

– Ocko? Ach!

Zastal a počúval. Namiesto odpovede znela z dverí pracovne na konci chodby iba hudba. Boli odchýlené a na zaprášenej podlahe sa vynímal jasný pás slnečného svetla, pretínajúci chodbu na dve tmavé masy.

– Ocko?

Odrazu sa začal obávať. Preniklo ho zlé tušenie a srdce sa mu rozbúchalo. Prekročil svetelný pás a opatrne potlačil dvere. Hudba stíchla. Zostalo len ticho.

Otec si nemohol vybrať lepšie načasovanie. Keďže jedna strana dosky trvala polhodinu, Martin si neskôr vyrátal, že otec musel vykonať ten osudný čin krátko nato, ako pustil platňu, čiže keď bol on asi v polovici cesty. Nebolo v tom nič náhodné. A to ho potom najviac trápilo. Že jeho otec všetko pripravil a zinscenoval pre jediného diváka: pre dvadsaťročného Martina Servaza. Svojho syna.

Uvedomoval si, aké to bude mať následky? Aké bremeno naňho nakladá?

Bol tam: sedel v kresle za pracovným stolom, papiere poukladané, lampa s tienidlom zhasnutá, na tvár a hornú časť tela mu svietilo slnko, ktoré zaplavovalo celú miestnosť. Brada mu klesla na prsia, no inak ho smrť zasiahla v pozoruhodne prirodzenej póze, ruky mal položené na operadlách kresla a stále ich zvieral, akoby sa ich pridŕžoval. Oholil si strnisko a zjavne aj vlasy umyl šampónom. Oblečený mal tmavomodrý oblek a bledomodrú vyžehlenú košeľu, akú nemal na sebe už dávno, dokonca aj uzol na hodvábnej čiernej kravate bol dokonalý: akoby nosil smútok sám za seba.

Martinovi sa do očí tisli slzy, ale nerozplakal sa. Slzy mu uviazli pod viečkami, odmietali sa vyplaviť.

Pozeral sa na bielu penu, čo stiekla z otvorených úst na bradu a zanechala na kravate zopár bielych kvapiek. *Jed... ako v antike... Ako Seneca, ako Sokrates. Filozofická samovražda, ako inak.*

Starý špinavec, pomyslel si so stiahnutým hrdlom. Potom si uvedomil, že tie slová povedal nahlas, a vnímal tú zlobu, opovrhnutie a zúrivosť.

Potom ho ako vlna zaplavila bolesť, až stratil dych. Jeho otec vždy prejavoval neotrasiteľný pokoj. Odrazu sa v tej miestnosti

SESTRY

začal dusiť. Súčasne sa mu v hrudi čosi nafúklo a možno aj odleťo, hoci si to nevšimol: v tom horúcom popoludní, v tej pracovni, kde sa na zlatom lemovaní starých kníh odrážali slnečné lúče, sa akási nehmotná časť jeho samého navždy vyparila.

To bol koniec.

Od tej chvíle bol v prvej línii, hľadel smrti do tváre – tej smrti, o ktorej si v detstve a v mladosti myslíme, že je tu pre iných, pred ktorou nás rodičia chránia a sú prví na rade pred nami v prirodzenom poriadku vecí. Niekedy sa však poriadok nerešpektuje a prvé odchádzajú deti. A niekedy rodičia odchádzajú trochu skôr. Potom treba čeliť tomu prázdnu, čo nám zanechajú, čo nás delí od budúcnosti.

Na prízemí odbili tri.

– *Ocko, ja zomriem?*

– *Všetci zomrieme, synak.*

– *No to budem už starý, však?*

– *Určite. Veľmi starý.*

– *Takže to je veľmi, veľmi ďaleko, však?*

To povedal, keď mal osem rokov.

– *Áno, synáček, veľmi, veľmi ďaleko.*

– *Tisíc rokov?*

– *Takmer...*

– *A pre teba, ocko, aj pre teba to je veľmi, veľmi ďaleko?*

– *Načo všetky tie otázky, Martin? Je na príčine Teddy? Je to tak?*

Teddy bol novofundlandský pes so sivohnedou srstou diviaka, a to mesiac pred týmto rozhovorom. Pochovali ho pod veľkým dubom desať metrov od domu. Teddy bol prítulné, milé a veselé

BERNARD MINIER

zvíra, no aj pokojné a tvrdohlavé. Jeho pohľad bol veľavravnejší ako u mnohých ľudí. Nedalo sa povedať, kto zbožňoval viac toho druhého – Martin či pes. Ani kto z nich dvoch bol ten, čo rozkazyval.

V ten deň 28. mája 1989, v tom vzduchoprázdne, dostal nápad a zamieril k vinylovej gramoplatni Dual. Opatrne nadvihol ramienko a vložil ho do drážky s rýchlosťou 33 otáčok. Vyčkal, kým sa skončí praskanie a v miestnosti znovu zaznie veľkolepá hudba.

Potom vzal telefón s jednoznačným pocitom, že už nikdy neokúsi šťastie.

3

Kde sa sťahuje

28. máj 1993. Už štyri roky. Klamanie pamäti, details, pri ktorých sa spytoval, nakoľko sú vierohodné a nakoľko vymyslené, manželská spáľňa, v ktorej sa dva posledné roky zobúdzal takmer každé ráno, ako hradba proti útokom minulosti. Nepochopenie, zmätok, pocit na vracanie... Aj po štyroch rokoch. Ležal v posteli, šija ponorená do vankúša, a obrátil hlavu k rádiobudíku. 7:07. Práve uvažoval, ktorá časť spomienky je autentická, keď do miestnosti vošla Alexandra.

– Si v poriadku?

Viac nepovedala. Večer síce o tom nehovorili, no ona aj on dobre vedeli, na čom sú. Ona sa vrátila zo spiatočného letu Toulouse-Paríž-New York a každému priniesla darček: Margot plyšového jednorožca, exemplár z roku 1953 od *Look Homeward*, jemu román *Angel*, ktorý našla v malom kníhkupectve na Manhattane blízko pri hoteli. Keď sa vrátila, vlasy mala ešte zopnuté do uzla a trčalo jej z neho zopár neposlušných pramienkov. Ten uzol zbožňoval: vyzerala v ňom až falošne vážne. No v to ráno jej vlasy voľne padali na plecia. Tri dni na zotavenie pred odletom do Hongkongu. Kde bol ten Singapur? Polovicu života strávila

v lietadlách, na letiskách a v hoteloch, druhú v spoločnosti Margot a jeho. Hovorila mu o „zvláštnych“ vzťahoch, čo sa niekedy vytvorila medzi letuškami a palubnými veliteľmi: v žargóne spoločnosti také letušky, ktoré podľahli šarmu pilotov, nazývali „sesternice“. Ten výraz sa mu zdal odporný a neprimeraný. Smiali sa na tom, nebolo mu to však jedno a spytoval sa, či tak raz neohodnotia aj Alexandru. Nebol hlúpy: vedel, že jej muselo kurizovať viacero členov leteckého personálu, tak ako ju na fakulte obdivovali viacerí študenti. Lety, prestupy, hotely – nebolo to najvhodnejšie prostredie na neveru? No vedel aj to, že také zovšeobecňovanie je nespravodlivé.

Počul, že zahrnelo. Už bolo svetlo a teplo, no obloha sa zatiahla, určite sa rozprší. Sadla si na kraj postele, sukňa sa jej vyhrnula, chystal sa jej pohladkať kolená, keď odmerane oznámila:

– Margot sa zobudila.

Podráždila ho ani nie sama odpoveď, ale nedostatok sklamaní v jej hlase. Už dva mesiace to nerobili, pomyslel si a premohol sa, aby to nepovedal nahlas.

– Si v poriadku? – zopakovala, akoby chcela napraviť predchádzajúcu odpoveď.

Áno. Mám sa dobre. Všetko je v poriadku. Super, ďakujem. Nezačal ju nenávidieť? Možno áno... Možno niekoho milovať a zároveň aj nenávidieť? Určite áno.

Chcel vstať, keď pribehla dvojročná Margot, vyliezla na posteľ a vrhla sa naňho.

– Tata!

Vďačne vzal to malé tornádo do náručia, váľali sa po posteli a smiali sa. Mal dvadsaťštyri rokov a lásku mohol rozdávať.

SESTRY

Keď vchádzal do sídla kriminálnej polície na Ulici du Rempart-Saint-Étienne, lialo ako z krhly. Bol to ťažký a teplý dážď a taký mal rád. 8:59. Búrka utíchla. Z mokrých vlasov mu kvapkalo na golier rozopnutej košele. Kravatu nenosil, na rozdiel od väčšiny kolegov z kriminálneho oddelenia, tí všetci mali o dvadsať rokov viac ako on a právom ho pokladali za zelenáča. Martin vďačil za svoje rýchle presťahovanie na juh Francúzska po dvoch rokoch v Paríži strýkovi vo vysokom postavení na ústrednom riaditeľstve. Tento strýko sa najprv skepticky pozeral na jeho želanie vstúpiť do polície, no postupne zvedavo a prekvapene sledoval jeho výborné výsledky na škole Cannes-Écluse (okrem streľby, kde mal najhoršie známky z ročníka) a jeho dobrý začiatok na Riaditeľstve kriminálnej polície v 2. parížskom obvode.

Vedel, čo si o ňom myslia starí mazáci. Že sa na toto povolanie nehodí. Že by si mal ostrihať vlasy a nosiť kravatu (nenosili ju iba také typy ako jeho neskorší šéf Stup). A že postupuje priveľmi rýchlo. Nechápali, prečo si ho Kowalski vzal pod svoje krídla a nechal na oveľa skúsenejších vyšetrovateľov.

Privolať si výťah a potriasol dlhými mokrými vlasmi, ako keď sa ofrkuje pes. V kabíne vdýchol pach tabaku a lacnej vody po holení.

Leo Kowalski. Keď Servaz videl šéfa skupiny po prvý raz, pomyslel si na kapitána Larsena, postavu Jacka Londona, s ryšavou bradou a výzorom morského vlka. Kowalski mal hrubú silu, autoritu a rovnaký tyranský temperament. To porovnanie vlastne ani nebolo nevhodné: v inom čase a na inom mieste sa Kowalski mohol ocitnúť pri kormidle nejakého škunera na love tuleňov. Nebol vysoký, no keď sa nachádzal v jednej miestnosti s inými policajtmi, hneď bolo jasné, že alfa samec je on. Servaza prekvapilo,

keď pred budovou polície uvidel červené Kawasaki Z1. Šéf skupiny mu predsa deň predtým povedal, že príde až navečer. Pretože bol síce piatok, ale iný ako ostatné piatky. Cez víkend mala totiž súkromná spoločnosť presťahovať nábytok, spisy a všetko zariadenie na Bulvár de l'Embouchure číslo 23, do nového sídla kriminálnej polície. Preto koncom týždňa v najvyššej možnej miere obmedzovali zadržiavanie a vypočúvanie. Hlavný inšpektor Kowalski sa nazdával, že ho čakajú dôležitejšie veci ako balenie do škatúl. Servaz sa teda spytoval, čo ho prinútilo zmeniť názor. Zavesil si bundu a pozrel si etiketu na operadle stoličky:

Servaz
2. poschodie
Kancelária 212

To isté platilo pre elektrický písací stroj Brother, pre kovovú skriňu oproti nemu, pre vešiak... Aj pre veľké osobné počítače Dell, ktoré ešte nepracovali a celé mesiace ich len skladovali... Nič nerobili len spolovice.

Servaz vyšiel z kancelárie a zamieril na koniec chodby. Kriminálne oddelenie zaberalo celé poschodie. Atmosféra bola ako vždy chaotická, no v ten deň chaos akoby nabral dovedy neznáme rozmery. Všetci pobehovali hore-dolu, jedni muži v kravatách nosili škatule, druhí kopy spisov a vo veľkom zmätku to niekam ukladali. V kanceláriách policajní úradníci vyprázdňovali kovové skrinky a zásuvky, triedili papiere, ktoré treba ponechať a ktoré odhodiť do koša. Tie už prekypovali ako preplnený odtokový kanál v dňoch záplav.

SESTRY

Kowalského našiel, ako sa práve rozpráva s Manginom, jedným vyšetrovateľom zo skupiny, s veľkým chlapom s plešinou, ktorý pôsobil sucho a chorľavo. Keď vstúpil, obaja zdvihli hlavu a on hneď spozornel. *Čosi v ich pohľade...* Zazvonil telefón a Kowalski sa naň vrhol.

– Áno... viem... prídeme! – zreval a položil.

Obrátil sa k Servazovi, chcel začať hovoriť, no telefón zazvonil znovu. Vzal ho, počúval, hlasne odpovedal OK a prudko položil. Telefón zazvonil vo vedľajšej miestnosti. Servaz si všimol, že mu srdce bije rýchlejšie. Čo sa to tam robilo?

– Servaz... – začal Kowalski.

– Šéfe! – ozvalo sa zo susednej kancelárie.

– Doriti, aspoň minútu! – zahrešil šéf skupiny.

Oči mu žiarili rozrušením a mladý policajt cítil, že tá horúčkovitosť prechádza naňho ako nákazlivá choroba. Ako elektrický prúd. Telefón zazvonil znovu a Kowalski takmer vytrhol slúchadlo.

– Prídeme! Ničoho sa nedotýkajte! Ak niekto naruší miesto zločinu, bude mať do činenia so mnou!

– Dve mladé ženy, – vysvetľoval veliteľ. – Asi dvadsať, dvadsaťpäť rokov. Určite študentky. Možno sestry... Nájdené mŕtve na Ostrove Ramier. Priviazané k stromu a oblečené ako... *na prvé prijímanie*. Alebo niečo také.

Servaz stravoval informáciu. Dvojitá vražda. Dve študentky. Pre člena kriminálky čosi také ako semifinále na olympijských hrách. A to preoblečenie a zinscenovanie viedlo až do finále.

Pulz sa mu prudko zrýchlil.

– Kto ich našiel?

BERNARD MINIER

– Akýsi vodák na Garonne. – Kowalski sa pozrel do poznámok. – François-Régis Bercot. Také meno.

– Čo iné vieme?

Kowalski sa usmial. Páčil sa mu spôsob, akým tomu bažantovi fungoval mozog. Hneď odhadol potenciál toho chlapca a aj nezvyčajný spôsob jeho uvažovania, čo v takomto povolaní bola veľká prednosť, no zároveň aj nevýhoda.

– Nateraz nič.

– Zinscenovanie... rozmýšľal Servaz nahlas.

Kowalski si pohladil bradu s úsmevom dravca. Dravca, ktorý je hladný.

– Vyčkajme... nijaké unáhlené závery... Možno tí mestskí policajti, ktorí videli dievčatá, si zafantazírovali, možno sú to len šaty v tom sprostom štýle – ako sa volá, ten, čo je inšpirovaný hudbou?

Obrátil sa k Manginovi.

– *Grunge*? – navrhol Mangin. Práve ťukal dvoma prstami do stroja.

– Héj. To je ono. *Grunge*...

Znovu zazvonil telefón. Servaz si všimol, aké je to zvonenie rozčuľujúce. Možno má starším v službe zabrániť, aby zaspali. Kowalski chvíľu počúval, odpovedal jednoduchým ďakujem, zavesil a vstal. Vzal si obdrtú koženú motorkársku bundu, otvoril zásuvku, vytiahol poznámkový blok a služobnú zbraň.

Vzápätí sa svojou tvárou bradatého fauna priblížil k Martinovej tak blízko, že bolo cítiť jeho cigaretový dych a nechutný pach po káve z automatu.

– Je to tvoj prvý skutočný prípad, ucho. Tak počúvaj, pozoruj a uč sa.

4

Kde zmizol kríž

Ten zlý sen, čo mal trvať dvadsaťpäť rokov, sa začal v podobe dvoch mladých dievčat v bielych šatách. V to ráno daždivá obloha s odtieňmi sivej a perlovo sivej, prechádzajúcimi do čiernych mrakov, čo prichádzali od západu, bola beznádejne neľútostná. Kvapky bubnovali na strechách vozidiel, keď zastali na malom parkovisku v univerzitnom mestečku, a lejak ich sprevádzal až po miesto ohraničené páskou v lesíku na juhu ostrova. Ďalej za stromami sa strážnici pokúšali natiahnuť plachtu, aby ochránili miesto zločinu pred prudkým dažďom. Dvaja z nich zatiaľ držali nad mŕtvymi dáždňiky. Vtom sa plachta nafúkla, vytrhla sa im z rúk a ovinula sa okolo jedného kmeňa. Strážnici bežali za ňou. Technik bez ohľadu na to fotografoval a bledé svetlo bleskov bičovalo obidve telá, šaty nasiaknuté vodou, lesknúce sa kmene, premočenú zem, aj sám dážd' a tmavé siluety policajtov v uniformách. Servaz si povedal, že v takom počasí nebude možné uchrániť miesto zločinu.

Len čo prišiel Kowalski, začal v tom zmätku robiť poriadky a usiloval sa zaviesť hierarchiu, aká musí existovať na každej scéne zločinu. Najprv vyhrešil mladého strážnika, ktorý fajčil pri telách, oči mal červené a celý sa chvel. Potom sa obul do tých, čo bojovali

s plachtou, až sa im ju napokon podarilo upevniť na kmene. Prikázal rozťahnuť ďalšie dve plachty, nie proti búrke, ale aby ochránil scénu pred zvedavcami – väčšinou to boli študenti z blízkeho univerzitného mestečka – a pred objektívmi novinárov. Policajnému fotografovi oznámil, že potrebuje zábery celku, z bližšej vzdialenosti a aj podrobné, prikázal mu zabrať aj skupinku a čísla áut na parkovisku univerzitného mestečka.

Servaz tam v daždi a medzi stromami prežíval absolútnu hrôzu. Kruté záblesky dodávali dvom mladým telám čosi rušivé, až hypnotizujúce. Takmer sa mu zdalo, že sa odrazu prebudia, zdvihnú hlavy a pozrú sa naňho mŕtvymi očami.

Kowalski naňho kývol a brodili sa v blate k súdnemu lekárovi, pokúšali sa zanechať čo najmenej stôp, čo bolo v tom chaose len zbožné želanie.

– Zdravím, inšpektor, – ozval sa doktor čupiaci pri telách, ani sa neobzrel.

– Zdravím, doktor, – odvetil Kowalski. – Tuším sme vám pokazili víkend.

– Budúcu sobotu sa mi vydáva dcéra, aspoň som sa uvoľnil.

Lekár odhrnul vlasy jednej obeti a elektrickým lampášom jej zasvietil na mokrú šiju. Servaz prehltol. Mokrú vlasy, ešte takmer detská tvár a to preoblečenie spôsobili, že vyzerala ako desivá bábika v ľudskej veľkosti. Vo svetle lampáša bolo vidieť každú kvapku vody na jej nevinnej tvári, aj maličkú vyrážku a ten najmenší detail – napríklad dlhé plavé mihalnice, na ktorých sa perlil dážď, až sa mu zazdalo, že sa zachveli. V jednom okamihu si naozaj myslel, že otvorí oči.

– A teda?

SESTRY

– Chvíľočku, – povedal lekár.

Postavil sa. Bol od nich menší, dokonca menší od všetkých prítomných mužov, ale vyžarovala z neho autorita. Volal sa Klas. Obrátil sa k druhému telu oproti, vzdialenému tri metre.

– Vychádzajúc z toho, čo vidím, hoci nechcem vytvárať predčasné závery, si myslím, že ten alebo tá, kto to urobil – no ženská hypotéza sa mi zdá málo pravdepodobná s ohľadom na potrebnú silu – tu čakal na dievčatá. Prišiel zozadu... a udel túto (ukázal na dievčinu, ktorú práve preskúmal a ktorá mala neporušenú tvár) veľmi silno do zadnej časti lebky. Ihneď musela stratiť vedomie. Tá druhá sa zrejme obrátila a udel ju do tváre... Potom sa na ňu vrhol. Prečo – to mi povieť vy.

Klas si utrel sklá okuliarov. Kľakol si k druhému telu, prstami v rukaviciach opatrne nadvihol bradu. Servaz mal pocit, že sa mu ohryzok zasekol niekde v hltane. Na okamih odvrátil pohľad, potom sa znovu pozrel na opuchnutú masu. Dievčina bola nielen zavraždená, stala sa terčom zúrivosti, úplne dementnej krutosti. Jej nos, očné oblúky a líca boli pod údermi rozdrvené ako zemiaky na pyré, oči sa jej stratili pod takými opuchnutými viečkami, že mihalnice už nebolo vidieť, a polovicu zubov mala vybitých. Takýto strašný pohľad sa nedal racionálne vysvetliť. Obraz zneucteného života, naplutie do tváre ľudstva. Servaz cítil, ako ho striedavo oblieva horúčava a chlad, akoby mal hlavu v ohni a v žalúdku ľad. Nohy sa mu podlomili, až sa bál, že omdlie. Zhlboka sa nadýchol a povedal:

– Prečo sa vyzúril iba na jednej? – spýtal sa a všimol si, že hlas mu znie akosi falošne, ako nevyladená struna na gitare.

Kowalski sa obrátil k nemu a prezrel si ho. Zjavne si pomyslel to isté. Servaz skonštatoval, že ani jeho šéf nevyzerá najlepšie.

BERNARD MINIER

– Znásilnené? – spýtal sa.

Lekár nadvihol spodok šiat.

– Nemyslím... nijaké zjavné stopy po sexuálnej agresii... Potvrdí nám to pitva...

Servaz videl, že aj veliteľ si čupol k dievčine a prstami v rukavici chytil drevený kríž, čo mala na krku pod zakrvavenou masou tváre.

– Šaty ako na prvé prijímanie, kríž... (Kowalski prešiel k prvej.)
Prečo táto nemá kríž?

– *Podťe sa pozrieť...*

Lekárov hlas... Klas sa vrátil k prvej obeti. K tej, ktorej prezrel šiju. Servaz aj Kowalski prišli za ním a sklonili sa. Lekár znovu nadvihol vlasy.

– Vidíte?

Na celom bledom krehkom krku bola zaschnutá krv. Stvrdnutá krv bola vo svetle lampáša až čierna, no nižšie na šiji sa ukázal jasnejší pásik vo farbe tela: niekoľkomilimetrový horizontálny pásik, kde zostala odhalená koža.

Stopa po šnúрке... Rovnakú mala druhá obeť – šnúрку s krížom...

Kowalski si čupol k dievčine. Keď zdvihol hlavu, oči mu žiarili, maličké čierne zrenice uprostred dúhovky.

– Kríž vzali, – uzavrel. – Až keď zaschla krv... Dofrasa, niekto vzal kríž, keď bolo dievča už mŕtve.

– Možno sa vrah vrátil, aby mal pamiatku, – ozval sa Martin.

Kowalski sa naňho prísne pozrel.

– Tu nie sme v seriáli *Columbo*. Tu nepredkladáme hypotézy, kým nemáme konkrétne fakty.

SESTRY

Servaz si to nechal pre seba.

– Hypotéza toho chlapca nie je hlúpa, – poznamenal súdny lekár.

Podráždený Kowalski ukázal bradou na hlúčik študentov za páskou.

– Áno. Môže to byť aj nejaký blázon, ktorý prišiel pred nami a chcel ohúriť svoju priateľku či kamarátov... Alebo ten typ mal iba jeden kríž a dal ho najprv jednej, potom druhej... A prečo zmasakroval túto, a nie tamtú? Prečo tie šaty ako na prvé prijímanie? Prečo ten kríž? *Prečo, prečo, prečo...* Dofrasa, keď sa v tomto štádiu začnú robiť hypotézy, zatvárame si dvere, a máme si ich otvárať. Tak prestaňme špekulovať...

Utrel si tvár. Vyzeral unavený. Bol bledý ako stena. Na kriminálke sa povrávalo, že Leo Kowalski trpel nespavosťou a roky už jedinú noc nespal. Že by boli na príčine všetci tí mŕtvi? Hovorilo sa, že aj veľa pil, navštevoval nočné bary a prostitútky. Veliteľ obrátil k Servazovi mokrú tvár s ryšavou bradou plnou dažďových kvapiek a Martin si v jeho očiach prečítal nemú otázku. Obklopovala ich všadeprítomná vlhkosť prenikajúca pod blúzy, pach blata a močiara vystupujúci z riečneho ramena a svetlá lampášov, ktoré odhaľovali lesknúce sa kmene a pridávali tejto scenérii až výstredný ráz. Atmosféra vojny, bojového poľa, kde oni boli vojaci a nepriateľ bol neviditeľný.

– Si v poriadku? – spýtal sa ho napokon Kowalski a táto otázka mu pripomenula, že rovnakú počul pred niekoľkými hodinami od Alexandry.

Naozaj, veď je stále 28. máj. Úplne na to zabudol.

– Áno, – zaklamal.

BERNARD MINIER

Videl, že šéf skupiny, ktorý naňho stále hľadel, nie je hlúpy. A keď mu položil ruku na plece, bol mu za to gesto prekvapujúco vďačný.

Ocko, je Teddy v nebi?

Neviem, synček.

Nevieš, či je Teddy v nebi?

Nemyslím si, že je nejaké nebo, synček. Aspoň nie takéto.

Tak kde je Teddy?

Nikde.

Kde je to nikde?

Nikde je nikde.

Teddy predsa niekde je, ocko.

Nie, synček. Teddy už nie je, to je všetko.

Rozplakal sa a nevedel prestať.

– Čas smrti? – spýtal sa Kowalski.

Namiesto odpovede Klas chytil pravú ruku tej, ktorú označil písmenom A, a ľahko ju potriasol, ako keď sa dieťa hrá s bábikou.

– Pred hodinou bola teplota tiel 29,5°. Inak povedané „v strednej fáze rýchleho poklesu“. Máme šťastie, páni. Veľké šťastie. Je to ideálny moment. Tuhnutie pokročilo, no ešte sa neskončilo. Povedal by som, že smrť nastala pred ôsmimi či desiatimi hodinami, čo nás *grosso modo* vedie k dvom hodinám nad ránom. No budme opatrní. Najmä pri tejto prekliatej vlhkosti, ktorá zvyšuje stratu tepla, najmä keď tie dve dievčatá veľa nevážili, čo tiež urýchľuje ochladzovanie. Vychádzajme z pôvodnej teploty 37,2°. No boli oblečení naľahko, a ak šli z nejakej oslavy, mohli mať v sebe aj alkohol. Hoci